ते श्रुत्वा रथनिर्घोषं वारणाः शिखिनस्तथा ।
प्रणेदुरुद्मुखा राजन्मेघनाद इवोत्सुकाः ॥ ७ ॥

दमयन्त्युवाच ।

यथासौ रथनिर्घोषः पूरयन्निव मेदिनीं ।
ममाह्लादयते चेतो नल एष महीपतिः ॥ ८ ॥
अद्य चन्द्राभवक्त्रं तं न पश्यामि नलं यदि ।
असंख्येयगुणं वीरं विनङ्क्ष्यामि न संशयः ॥ ९ ॥
यदि चैतस्य वीरस्य बाह्वोर्नाद्याकमन्तरं ।
प्रविशामि सुखस्पर्शं न भविष्याम्यसंशयं ॥ १० ॥
यदि मां मेघनिर्घोषो नोपगच्छति नैषधः ।
अद्य चामीकरप्रख्यं प्रवेक्ष्यामि हुताशनं ॥ ११ ॥
न स्मराम्यनृतं किंचिद्न स्मराम्यपकारतां ।
न च पर्युषितं वाक्यं स्वैरेष्वपि कदाचन ॥ १२ ॥
प्रभुः क्षमावान्वीरश्च दाता चाभ्यधिको नृपैः ।
रक्षो ऽनीचानुवर्ती च क्लीववद्मम नैषधः ॥ १३ ॥
गुणांस्तस्य स्मरन्त्या मे तत्परायाः दिवानिशं ।
हृदयं दीर्यत इदं शोकात्प्रियविनाकृतं ॥ १४ ॥

बृहदश्व उवाच ।

एवं विलपमाना सा नष्टसंज्ञेव भारत ।
आरुरोह महद्वेश्म पुण्यश्लोकदिदृक्षया ॥ १५ ॥
ततो मध्यमकक्षायां ददर्श रथमास्थितं ।
ऋतुपर्णं महीपालं सहवार्ष्णेयवाहुकं ॥ १६ ॥